

„Syg? . . . Emanuel syg! . . . Men hvor er han da? — —“

— — —

En Mand fra Højskolen havde fulgt ham hjemad. Men mens denne paa Vejen havde været inde i et Hus for at hente en Drik Vand til ham, var Emanuel gaaet videre og havde siden ikke været til at opspore.

Han gik i dette Øjeblik ude over de øde Hammerbakker — langsomt, med Øjnene mod Jorden. Han mærkede ikke, at Regnen strømede ned over ham. Hans Tanke stod stille, hans Aand var lammet . . . han vidste end ikke, at han gik.

Han havde af Aftenens Oplevelser, ja af hele sit Liv kun bevaret en eneste Erindring, . . . Erindringen om et uhyre Bulder, et rædselsfuldt Skrig af tusinde Munde . . . og saa om et Ildhav, et endeløst Baal, over hvis Flamme Guds Aand havde aabenbaret sig i en blændende Straalekrans, omgivet af hvide Cheruber med lange, gyldne Domsbasuner, hvis mægtige Toner havde slaaet ham til Jorden.

Pludselig standsede han. Himlen i Vest oplystes af fjerne Lyn, og Sømærket oppe paa Højden tegnede sig et Øjeblik ganske tydeligt mod den hvidblaa Himmelrand.

Han gyste. Han havde set et Legeme hænge deroppe paa det sorte Kors og i det lidende Aasyn under Tornekronen genkendt sine egne Træk. Javist! De havde korsfæstet ham, . . . stødt ham gennem Byen med Lanser, pisket ham med Svøber og korsfæstet ham! . . . Javist! Og nu gik han her gennem de dødes Rige . . .

Angsten for Mørket vakte ham lidt efter lidt. Han saae sig sky omkring . . . og det begyndte at dæmre i hans Bevidsthed.

„Det regner,“ sagde han højt.

I det samme huskede han alt, hvad der var sket, og han satte sig ned i den vaade Lyng og græd som et Barn.